

Den finska
helicons sorg,
yttrad widh Kongl.
Maj:tz vår
allernådigste
konu...

Asplund, Ericus Michaelis,

1700-1829 81 Cbza Fo1.

National Library
of Sweden

Den Finska HELICONS Sorg /

Uttrad

Widh

Kongl. Maj:ts wår Allernådigste Konungs
Tro: Tienares /

Den

Hög: Ehretyrdige och Höglärde Herrens /

Her: MAG. SIMONIS

WIDEN

Widt: Berömlige Theologiae Professorens widh Kongl. Academien
i Åbo / samt Pastorens i Nådendahl &c.

Christeliga och Högt: anseeliga

Jordefård /

Som steddde i Åbo Dom: Kyrckia den 16 November Anno 1771

af

Det Högförnåhma och Sorgbundna Husek

Ödmuika Tienare

Har nu intet meer vår frägna önskan gullit?
Så är vår frögd i sorg/ vår glädie wänd i pust?
I flagan all vår sång? I ångslan all vår lust?
Ach säg/ o! himmel/ hwad en sådan hårdhet wullit?
Säg hwad vår Helicon i ögunst mände fora/
At doch tin äska wil thes speks så ofta röra?

Gior ej tilfyllest/ at the nijo systrars skara/
Thet eliest frjda kön/ för Martis tyrannij/
Nu ej ett ögnableck kan mera räknas frj/
Men måste allestadz i stadig fruchtan wara:
At the som hieltars hogh til ynneft plåga blidka/
The samma måste nu mot wanan wayn idka.

Gior ej tilfyllest/ at så mången roos är pläcktat/
Från theras sälte bort af grymma Nornors hand,
Som eliest på en tjd så ödelagt wårt land/
At alt för många för thes wälde jordwårks bäcktat.
Medh mindre tu en bligt af större wrede wjste/
At lågan rundt omkring wårt hela låger lyst.

Doch vthi samma eld ännu en gnistra bläncker/
En gnistra af tin nådh/ en ljuflig kärleks Flam,
Som mellan damb och rök och mörker tedde fram/
At mitt i wreden tu vppå tin nåde täncker.
I thet tu wille än titt berg så troligt skydda/
At frja konstler haa ther widh sin forra hydda.

Doch är vår lyckas sohl ej nånsin vthan släcker/
Hon nästan aldrig öf fulkomlig wårma teer/
Dch om thet någon gång/ fast ganska sällan/ skeer/
Strax all thes strålars glanz ett sorge-måln betacker.
Thet bäst man gior sig glad af blida lyckans smicker:
Man wet ej ordet af/ forn sorg i barmen sticker.

Ej!

Sij! Phoebus näpplig' skred sin ähre-ban til ända
Ell' sina hästar här i Norden nonsin bett /
Medh mindre han ett Lijf på Helicon har sedt /
Och at eij Clotho förr tijt hunnit medh sin slända ;
Som synes nu medh macht / wår sägring platt föröda /
I thet man räfna måst' så många Fäder döda.

Man har nu eij behof för långt at gå tilbakas /
Man wil eij riswa vp the förra diupa sår /
Af hwilka än en deel helt särst och oppen står /
Och wil så intet af en olård hand omakas.
Doch hwem kan icke see / wår älders hwijta heder
Så smånings saknas ock för tidigt falla neder ?

Man seer ett prof thet af på thenna swarta Bähren
Swär inne lagder är / EN MAN / af allom känd /
EN MAN / hwars anda af en himmelsk låga tänd
Har wisdom efterträdt från första yngdoms wären :
Och genom tapper slijt then store förmån wunnit /
At han sin önskan nådt / ja / öfwer önskan hunnit.

EN MAN / hwars siäla-port / war lüfflighetens Fäste /
Hwars ögon vthan slärd / hwars sinne vthan swijf /
Af gammal ehrbarhet och goda seeder rjif /
Hwars hierta öfwer alt war redlighetens näste.
O! himmel / thet är nog / hålt nu tin hand tilbaka /
Att eij må saknas the som för tin hiord må waka.

Men sij man hörer än en bitter sorge-stämna
Medh tusend suckar mängd / af Maka / Barn och Slächt
Som klaga i sin sorg / sitt hierta wara brächt /
Ach sorg ! ach huru wil man theras tårrar hämma ?
Doch om man all war grät och tårrar sammangiuter /
Man aldrig ändra kan / hwad ödet en gång sluter.

Förthenkul billigt wij ock wyrdä Herrans wilja /
Och gifwa oss til fridz medh himlens wälbehag.
O! at ock snart för oss må lysa vp en dag /
Som ända kan war püst och från all oro skilja !
Men tu / o! dyre Man / vhr dödlighetens näste /
Förvth ar gängen in i ewighetens Fäste.

Erich Asplund.

Så skall nu himlen åter sända
I Norden ned ett forge-bud?
Och forge-blof å nyo tända?
Att höras skall ett klage ljud:
En Man nu nys här lidit af/
En Man / som himlen ej kund glömma/
Den jordeu alltid måst berömma
Ur lagder ned vti sin graf.

Ej var vårt förra säbr väl helat/
Förn annat syntes komma vpp
Ja Solen had' ej heller delat
Tre resor himlen med sit lopp;
Så hafwer döden wäst sit prof/
Ett prof på twänne lärda Fäder /
Dem slutit innom några bräder /
Att wara jorde-matfars roof.

Ach himmel! skall thet nu så wara /
Att städze wed vår Helicon
Ett öde måst sig vppenbara
Och Lärda tagas of ifrån?
Men dömma om thens högstas råd /
Och wila diupast sig inlåta
I thet / som doch kan intet båta /
Ur ock ett säfängt öfwerdåd.

Hwad sorg then arma hopen känner
Som nu sin Goda Herde mist?
The högtförmåne slächt och wänner
Ehrafara ock therwed sin brist.
Jag ringast i Lärjungars tahl
Kan det så ofta ej påtänckia /
Som jag ej måst med grät bestänckia
Des swartta mull och hwilostad.

Han gängen är nu till sin hwåla /
Att hwila sig af alt beswär.
Ej dierfwes någor öfwerflå
Then nu sin seger-crona bähr.
Thet har ock himlen fått igen
Hwad honom gifwa har behagat.
Wål har des jord om kroppen lagat:
Ej skall förtappas något been.

Zacharia Forbus.

